U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyň: **a) Ch. O., b) nezl. M. O.,** zastoupené Mgr. Martinem Kašparem, advokátem se sídlem Nad Šutkou 1811/12, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 11. 2012, č. j. 32 Az 37/2011 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Martina Kašpara **se určuje** částkou 4.428,60 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 29. 11. 2012, č. j. 32 Az 37/2011 – 61, zamítl žalobu podanou žalobkyněmi (dále jen „stěžovatelky“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 11. 2011, č. j. OAM-174/ZA-ZA06-K01-2011, kterým nebyla stěžovatelkám udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozsudku podaly stěžovatelky v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelek. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž

je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka a) v kasační stížnosti namítala, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byla pronásledována bývalým manželem, přičemž toto jeho jednání bylo státními orgány tolerováno a stát jí nebyl objektivně schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu. Nejvyšší správní soud se již otázkou pronásledování soukromými osobami zabýval v řadě svých rozhodnutí, z nichž lze uvést např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48. V odůvodnění tohoto rozsudku bylo uvedeno, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, tím spíše za situace, kdy politický systém v zemi původu žadatele o udělení mezinárodní ochrany dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. Dále v rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, bylo uvedeno, že pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu podle ust. § 12

zákona o azylu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje i na rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, v němž bylo vysloveno, že ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu je nutno vykládat v souladu s čl. 6 směrnice Rady 2004/83/ES, a to tak, že pokud jde o povahu původců pronásledování, potažmo vážné újmy, uplatní se definice uvedená v tomto ustanovení také na osoby s nárokem na doplňkovou ochranu. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že pro posouzení, zda je ochrana před vážnou újmou ze strany státu, kam má být žadatel navrácen, dostatečná, se uplatní výkladové pravidlo čl. 7 odst. 2 směrnice Rady 2004/83/ES, podle něhož se má zpravidla za to, že ochrana je poskytována, jestliže stát či strany nebo organizace ovládající stát učiní přiměřené kroky k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, mimo jiné zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo způsobení vážné újmy, a žadatel má k této ochraně přístup. V daném případě stěžovatelka v průběhu řízení opakovaně uvedla, že se s žádostí o pomoc obrátila na policii a ta bývalého manžela několikrát krátkodobě zadržela. Lze tedy mít za to, že na Ukrajině stěžovatelce a) byla ochrana před pronásledováním či hrozící vážnou újmou poskytnuta.

Dále stěžovatelka a) namítala porušení zásady rovnosti garantované v čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které spatřovala v rozdílném rozhodování ministerstva v případě politicky exponovaných osob a na druhé straně v případě obyčejného člověka, tedy stěžovatelek. Nejvyšší správní soud se v této otázce plně ztotožňuje s názorem krajského soudu, že nelze srovnávat azylový příběh stěžovatelky a), která měla potíže pouze s bývalým manželem, s případem bývalého ukrajinského ministra hospodářství nebo s případem manžela bývalé ukrajinské premiérky a hlavní představitelky tzv. „oranžové revoluce.“ Namítaná změna politické situace po zvolení nového ukrajinského prezidenta Viktora Janukoviče se dotkla zejména osob politicky exponovaných za předchozího režimu a nikoliv běžných občanů jako jsou stěžovatelky, které nikdy nebyly členkami žádné politické strany ani jiné podobné organizace a ani neuváděly, že by byla pronásledovány z politických důvodů či z takového pronásledování měly obavu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky obsažené v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelek.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatelek nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věty první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelkám byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) v částce 3.360 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4 citované

vyhlášky) a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 1.068,60 Kč, celkem tedy 4.428,60 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. února 2013

JUDr. Eliška
Cihlářová
předsedkyně
senátu